

АКСІОЛОГІЯ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ В МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Відповідно до визначення Філософського словника аксіологія (від грец. – цінність і вчення) – вчення про цінності [21, с. 13]. Розуміння правової політики в міжнародному приватному праві як діяльності, що має свою мету й інші елементи, безумовно викликає необхідність з'ясування її цінностей, пріоритетів. Цілком очевидно, що правова політика в міжнародному приватному праві формується й реалізується з позиції аксіологічних установок її суб'єктів, причому на підставі уявлень не лише про те, що існує у правовому регулюванні приватно-міжнародних суспільних відносин, а й про те, що повинно бути, що є бажаним. Іншими словами, при формуванні й реалізації правової політики в міжнародному приватному праві наявна дійсність приватно-міжнародних суспільних відносин і їх правове регулювання оцінюються й відображаються через деонтичні уявлення відповідних суб'єктів.

На науковому рівні з'ясування цінностей знаходимо у розроб-

ках філософів (М. М. Алексєєв, В. Є. Чиркін, А. Чефранов та ін.), правознавців (Н. Неновскі, С.С. Алексєєв, П. М. Рабінович, О. О. Бандура). Політичні цінності були предметом уваги В. М. Шилова, В. Й. Климончука та інших учених. Водночас аксіологію правової політики в міжнародному приватному праві було розглянуто лише в монографії А. А. Степанюк [Див.: 19, с. 87-97]. Аналіз означеної проблеми є необхідним елементом осмислення правової політики в міжнародному приватному праві.

Розглядувана правова політика сама по собі має ціннісну характеристику, оскільки виражає належне тільки через оцінку дійсності й відбиття її важливих, бажаних сторін. Для прикладу наведемо відмічену в науці міжнародного приватного права особливість. Якщо США – країна іммігрантів, яка становить собою розмаїття культур, має відносно коротку історію, а американському суспільству та його правовій культурі (і, напевне, колізійному праву) властиві гнучкість,

мінливість та індивідуалізм, то європейські країни, навпаки, - це старі держави з гомогенним в етнічному плані населенням і древніми історичними традиціями. Тому ціннісну основу міжнародного приватного права в них формують стабільність, послідовність, прагнення до соціальної рівності, визначеність колізійних норм, їх логічність, несуперечність, передбачуваність результатів [9, с. 100-102]. Цілком очевидно, що наведені ціннісні критерії певною мірою зумовлюють проведення векторної правової політики в міжнародному приватному праві, а ціннісні установки, орієнтири, ідеали цієї сфери впливають на правове регулювання приватних міжнародних суспільних відносин, виражають юридично належне, адже, на думку Н. Неновскі, системі правових цінностей відповідає система правових норм [10, с. 181].

Аксіологія правової політики в міжнародному приватному праві не є єдиною, раз і назавжди даною, а тому такі цінності, як справедливість, свобода, рівність, безпека й багато інших переходять від покоління до покоління в історичному часі, змінюючи своє значення й повертаючись іноді абсолютно несподіваним боком [4, с. 43]. Через зміну уявлень про деонтичне від епохи до епохи, від суспільства до суспільства змінюються й

різняються цінності і пріоритети, що знаходяться в основі правової політики в міжнародному приватному праві. Так, деякі цінності, що були притаманними для одного феномену в ранішні історичні епохи, згодом відкидалися як неналежні, або наповнювалися новим змістом, або інакше тлумачилися, заміщувалися новими, і лише окремі з них долали шлях у майбутнє, будучи позитивно оціненими наступними поколіннями. За приклад візьмемо категорію територіальності міжнародного приватного права. Якщо за радянської доби ця цінність для тодішнього міжнародного приватного права була абсолютною, впливала з принципів суверенітету, класового характеру права, дозволяла поширювати свою юрисдикцію на всіх, хто знаходився на території держави (особливо у шлюбно-сімейній сфері), чому сприяли тогочасні тотальні прогалини в регулюванні приватно-міжнародних суспільних відносин, то на зміну політико-економічної ситуації прийшла екстериторіальність з більш широкими можливостями використання зарубіжного права на своїй території [8, с. 242-245].

Можливо, що й нинішні цінності правової політики в міжнародному приватному праві матимуть у майбутньому подібну долю. Адже зі зміною історичної, економічної, політичної, культур-

ної, міжнародної ситуації трансформуються аксіологічні орієнтири окремих осіб, суспільства, держави, а також уявлення про цінності, орієнтири, пріоритети й першооснови правового регламентування приватних міжнародних суспільних відносин. Як відзначається в теорії правової політики, у процесі еволюції людської цивілізації самі цінності зазнають змін у діапазоні від пріоритету загального блага, що обґрунтовується розумом, до блага особистості, її свободи, автономності, незалежності від держави [2, с. 16]. А тому законодавець, регламентуючи ту чи іншу фактичну сферу, повинен зважити, чи не призведуть його установлення до применшення якої-небудь соціальної цінності чи системи цінностей, які він сам визнає, бо тоді результати будуть певною мірою негативними [11, с. 308].

Цінності і пріоритети правової політики в міжнародному приватному праві в даний час не містяться й не фіксуються безпосередньо, приміром, у вигляді переліку в текстах статей закону чи інших зовнішніх формах. Вони апріорі знаходяться в таких сферах соціального буття, як мораль, культура, релігія, політика, економіка. Водночас норми міжнародного приватного права утворюються, існують і змінюються як вираження цих цінностей і пріоритетів, спрямовуються на їх охо-

рону, забезпечення і розвиток. Нерідко різного роду соціальні цінності перетворюються на принципи права в цілому, на окремі його елементи. І хоча вони існують передовсім у формі практичної реалізації зразків переваги, вибору, оцінки, але існують і на рівні чітко сформульованих принципів [11, с. 9]. Як відзначається в теорії правової політики, загальнолюдські цінності мають характер абстрактних, іноді декларативних принципів. Будучи філософськими, соціологічними та іншими ідеологемами, вони нерідко можуть бути висловлені суворою мовою правових норм, а тому потребують додаткового тлумачення й розвитку, щоб їх застосування було забезпечено юридичними засобами [23, с. 5]. Приміром, категорія «справедливість» належить насамперед до етичної царини, є моральною вимогою. Разом з тим право немислиме без справедливості як власного принципу: не всім одне й те ж, а кожному своє, що фактично означає категоричність морального щодо правового, першооснову моральної цінності справедливості стосовно права [17, с. 664-666]. Безперечне значення справедливості і для міжнародного приватного права: без цієї цінності немає підстав вести мову про встановлення й функціонування правового регулювання приватних міжнародних

суспільних відносин. Те ж стосується й інших цінностей, що з часом набувають правового значення, втілюються в тому числі в міжнародному приватному праві, його принципах і нормах, маючи своїм джерелом інші сфери соціального буття.

Так, при аналізі будь-якої колізійної або матеріальної норми міжнародного приватного права з точки зору її зумовленості ми виявляємо принципи права, які вона розкриває й деталізує, на яких ґрунтується, а через них - і цінності, притаманні вітчизняному суспільству, що підтримуються і втілюються за допомогою правової політики. Прикладом може послужити норма ст. 13 Закону України «Про міжнародне приватне право». Ця, на перший погляд, технічна норма, що має на меті здійснення мирного ділового співробітництва держав у приватній міжнародній сфері, ґрунтується на такому принципі міжнародного приватного права, як взаємодія національних правових систем, а в більш широкому розумінні ґрунтується на цінностях справедливості, людяності, гуманності, захисті прав людини тощо. І хоча вищевведені цінності в тексті цієї норми й не зафіксовані як словесне формулювання, все ж вони втілюються в життя, становлячи підґрунтя конкретної норми міжнародного приватного права, й за допо-

могою правової політики закріплюються законодавчо й реалізуються на практиці. До того ж цінності накреслюють стратегію поведінки, дають широкий діапазон варіантів діяльності, надаючи суб'єктам автономію, самостійність [24, с. 8]. Тому вони фактично є визначальними для правової політики в міжнародному приватному праві в цілому, а особливо для її стратегічної частини.

При такому тлумаченні цінності є такими феноменами соціального буття, які за своїми якостями, сутнісними характеристиками, правовим значенням співпадають з позицією суб'єктів формування й реалізації правової політики в міжнародному приватному праві, можуть виражати й задовольняти наміри, потреби, інтереси, мету щодо впорядкування приватних міжнародних суспільних відносин, формують принципи міжнародного приватного права і втілюються в його нормах.

На противагу цьому об'єктивно існуючими є протилежні феномени, що не вписуються в загальне розуміння деонтичного в даному суспільстві й державі, отже, вони є антицінностями. Як відзначається в теорії права, цінності – це специфічні соціальні визначення об'єктів оточуючого світу, що виявляють для людини й суспільства як позитивне, так і негативне

[20, с. 246]. Для прикладу цінностей і антицінностей, можна проаналізувати стійку позицію вітчизняної юриспруденції стосовно форми зовнішньоекономічної угоди, яка відповідно до українського законодавства повинна бути письмовою (ч. 3 ст. 31 Закону України «Про міжнародне приватне право», ч. 2 ст. 6 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність»). Це положення деякі вітчизняні науковці навіть відносять до норм, що утворюють публічний порядок [3, с. 41].

На противагу цьому світова практика правового регулювання зовнішньоекономічної діяльності в основному відмовилася від перевагування письмової форми в таких угодах. Приміром, ст. 11 Конвенції ООН «Про договори міжнародної купівлі-продажу товарів» закріплює довільну форму такого правочину. Позиція ж України в цьому питанні наслідуює позицію СРСР, який при ратифікації названого акта зробив заяву, що законодавство вимагає, щоб договори купівлі-продажу уклалися тільки в письмовій формі й відповідно про незастосування положень Конвенції [13, с. 49-50]. Таким чином, якщо в інших країнах при укладанні зовнішньоекономічних угод керуються принципами доброї совісті, підтримки ділової репутації, що ґрунтуються на морально-етичних цінностях чесності, порядності, довіри, то вітчиз-

няна правова політика в міжнародному приватному праві вкрай обережно ставиться до можливості запровадження подібної норми про довільну форму зовнішньоекономічної угоди як прояву наведених принципів і цінностей, можливо через те, що для української правової культури вони не вельми притаманні. Якщо ж виходити з того, що соціальна цінність – це певне благо, яке приносить людям дане явище [25, с. 55], то цілком очевидно, що для вітчизняного міжнародного приватного права інші види форм зовнішньоекономічної угоди, крім письмової, ніякого блага не приносять, вищенаведених цінностей не представляють, а сприяють лише появі складностей при доведенні факту укладення таких угод, наявності чи відсутності домовленості щодо їх конкретних умов тощо.

При аксіологічному аналізі правової політики в міжнародному приватному праві доцільно звернути увагу на те, що необхідно відокремлювати справжні цінності й те, що тільки проголошується ними. Зіставимо норми статей 5, 70 і 71 Закону України «Про міжнародне приватне право». Якщо в загальній нормі ст. 5 ідеться про можливість використання автономії волі, для чого учасникам правовідносин пропонується самостійно обирати право для його застосування до своїх правовідносин, а ст. 70

спеціально дозволяє те ж саме для відносин спадкових, запроваджуючи і втілюючи у правове регламентування принципи диспозитивності, свободи вибору, вільного волевиявлення та ін., то ст. 71 установлює іншу вимогу: спадкування нерухомого майна регулюється правом держави, на території якої знаходиться це майно, що знову ж таки деякими вітчизняними науковцями називається нормами публічного порядку [3, с. 41]. Таким чином, незважаючи на загальне правило автономії волі та її втілення в інституті спадкування, шляхом законодавчо закріплених винятків, норма закону нехтує принцип універсальності правонаступництва як базовий для цієї сфери міжнародного приватного права, ігнорує волю спадкодавця, а можливо, й категорію найбільш тісного зв'язку, замість чого зобов'язує відмовлятися від вищенаведених принципів права й цінностей, що лежать в їх основі, – справедливості, свободи заповіту, вільного вибору правопорядку, поваги до волі померлого та ін.

Норми ст. 9 розглядуваного Закону теж непослідовно втілюють цінності про зворотне відсилення. Незважаючи на встановлене в ч. 1 цієї статті абсолютно корисного правила для взаємодії національних правових систем і допуску зарубіжного права на

власну територію, ч. 2 нівелює це досягнення вітчизняного законодавця, коли приймає зворотне відсилення до права України. Отже, правова політика в міжнародному приватному праві однією рукою надає можливості для втілення в життя позитивних тенденцій правового регулювання, а іншою їх відбирає, залишаючи при цьому всі негативні прояви від прийняття зворотного відсилення, що достеменно доведені наукою [18, с. 98-110]. Що ж стосується причин, можна сказати, такого лукавства правової політики, то для фахівців вони очевидні. Це намагання: (а) підкорити своєму правопорядку, причому часто в супереч природі приватних міжнародних суспільних відносин, тісному зв'язку й автономії волі у сферах, що найчастіше викликають колізії міжнародного приватного права; (б) контролювати своїх громадян в особистій, сімейній царині; (в) застосовувати простіше, зрозуміліше, доступніше *lex fori* (закон суду); (г) використати зворотне відсилення для коригування дії колізійної норми й за допомогою цього обрати вигідніший для окремої сторони спору правопорядок; (д) керуватися цим правилом на власний розсуд через труднощі встановлення змісту й сутності колізійних норм зарубіжної країни. Усе це в сукупності - атавістичні прояви територіального начала. Цим

самим за допомогою правової політики в міжнародному приватному праві явно нехтуються система принципів сучасного міжнародного приватного права, зокрема, взаємодія правових систем, допуск іноземного права на власну територію, а також правові цінності справедливості, рівності, соціальної гармонії та ін.

На наведених прикладах можна усвідомити, що можна проголошувати й начебто закріплювати одні цінності і принципи, а за допомогою встановлених поруч винятків запроваджувати те, що є в реальності пріоритетним для даних суб'єктів формування й реалізації правової політики в міжнародному приватному праві. Як влучно з приводу цінностей було підмічено у філософії права, вбачається вищою мірою плідним завданням розпізнати, виразити й визначити ті фактичні цінності, які лежали й лежать у підвалинах права позитивного, історичного, того, що діяло й чинного. Великим буде здивування, а можливо, й жах, коли у всій наготі постане перед людиною все те, чому врешті-решт служить створене нею право. З очевидністю відкриється, що ці цінності й передумови, що становлять його фундамент, не тільки не відповідають ідеям ціннісного порядку й ціннісній ієрархії, а значною мірою співпадають з негативом, прикривають

собою пряме зло [1, с. 233].

Як стає зрозумілим з останніх наведених прикладів, нагальним завданням правової політики в міжнародному приватному праві повинно бути вирішення проблеми суперечності правових цінностей, оскільки протистояння ціннісних орієнтацій, що позначається на недосконалому й неузгодженості правового регулювання приватних міжнародних суспільних відносин, може бути зменшеним або пом'якшеним за допомогою побудови ієрархічної системи цінностей і встановлення пріоритетів цієї політики.

Цінності і пріоритети правової політики в міжнародному приватному праві мають формувати ієрархічну систему. Тому серед них можна виділити головні, найсуттєвіші, найважливіші й найбільш значимі елементи. Викремлення такої групи цінностей і надання їм пріоритету серед інших залежить від уподобань суб'єктів формування й реалізації цієї політики, їх потреб, інтересів, цілей і намірів. Практична ж сторона такого відокремлення полягає в тому, що ієрархічність цих цінностей впливає на ієрархічність норм у правовому регулюванні приватних міжнародних суспільних відносин, на співвідношення системи цілей, принципів та окремих норм у процесі дії регуляторів міжнародного приватного права. Як

відзначається в теорії права, доцільне взаєморозташування правових цінностей зумовлює систему правових норм як збудовану належним чином їх систему. Внутрішня доцільність останньої відповідає внутрішній доцільності ціннісної системи, що закріплюється й охороняється правовими нормами [10, с. 188, 189].

У теорії часто називають цінностями права свободу, справедливість, права і свободи людини і громадянина, їх гарантованість, юридичні обов'язки, правові принципи, законність, відповідальність, рівність, безпеку людини, забезпечення істини, правди при вирішенні юридичних питань, правові принципи, особливі правові засоби та юридичні механізми, право, розум, владу, громадянський стан, суверенітет, толерантність, незалежність, самостійність, державність, традиційність, добро, благо, демократію, народність, націю, національну ідею, правову впорядкованість, життя, власність, свободу вибору ідеології, віри чи невіри, способів самоврядування, пріоритет особистості, добробуту, порядок, легітимність, соціальний порядок і багато іншого.

Такий надзвичайно широкий спектр цінностей позначається на тому, що вони нерідко вступають у протиріччя, основу якого становлять неспівпадіння потреб - індивідуальних, групових, соц-

іальних, національних і інтернаціональних, довгострокових і короткострокових, розумних і нерозумних та ін. [12, с. 21]. До того ж через різну вагомість і значущість для правової політики в міжнародному приватному праві й упорядкування приватно-міжнародних суспільних відносин правові цінності займають різні сходинки на ієрархічних щаблях деонтичної системи.

Ось чому вбачається необхідним текстуальне формулювання ієрархічної системи цінностей для правової політики в міжнародному приватному праві у відповідній концепції. Це може бути корисним для правотворчості у зв'язку з її роллю (а) в затвердженні правових засад регулювання приватних міжнародних суспільних відносин, (б) у визначенні характеру останнього та його ціннісних спрямувань, (в) у формуванні й фіксації конкретних інститутів і норм міжнародного приватного права, що повинні збігатися з деонтично належним, (г) у сприянні гарантіям прав і свобод людини, вільному розвитку особистості та її автономії. Незаперечне значення матиме така ієрархічна система і для право реалізації, що може стати в нагоді при заповненні прогалів у правовому регулюванні, тлумаченні оціночних категорій тощо.

Ієрархічна конструкція системи цінностей дозволить визначи-

ти абсолютну, найвищу цінність права - справедливість - як самостійну, незалежну й досконалу категорію, що має бути визначальною для правової регламентації правової політики в міжнародному приватному праві, втілюватись і виявлятися в усіх без винятку настановах цієї сфери. Як відзначає С. І. Максимов, з усіх цілей інститутів політико-правової системи суспільства справедливість посідає пріоритетне місце, становить собою безперечну цінність, яка не може бути принесена в жертву міркуванням про їх ефективність і належну організацію [5, с. 292]. Справедливість вважають найбільш довговічною, суттєвою цінністю права. Як зазначає В. Е. Чиркін, ще Цицерон вважав її основою права [22, с. 21].

У той же час такі цінності, як людяність, гуманізм, рівність, свобода та інші, постають категоріями відносними, перехідними, опосередковуваними абсолютною цінністю справедливості, залежними від неї, порівняними з нею і дійсними за умови, що не суперечать останній [6, с. 4]. А тому справедливість виступає особливим механізмом, що підтримує міру рівноваги правових цінностей, одночасно визначає момент домінування при конфліктному зіткненні цих цінностей [5, с. 277].

Важливим елементом справедливості для правової політики в міжнародному приватному праві є пріоритет прав і свобод людини.

Термін «пріоритет» [нім. *Priorität* ~ лат. *Prior* – перший] означає першість у відкритті, винаході, переважне, головне значення чогось [16, с. 409]. У теорії правової політики під пріоритетами розуміють: (а) першочергові завдання, проблеми, питання, які необхідно вирішувати зараз або в найближчій перспективі [7, с. 10]; (б) найважливіші загальнолюдські цінності, що захищаються правом, на які повинна бути зорієнтована діяльність держави у сфері правового регулювання [14, с. 111]; (в) головні напрямки її здійснення, те, без чого сьогодні неможливо обійтись [15, с. 5]. Тому цілком виправданим видається поставлення прав і свобод людини в ціннісний центр правової політики в міжнародному приватному праві, бо саме вони виявляють зв'язок між справедливістю й установлюваним правовою політикою правовим регулюванням, виступають мірою юридичних настанов, аксіологічним критерієм розглядуваної діяльності.

Що ж стосується інших цінностей, то, потрапляючи в орбіту міжнародного приватного права, вони формують свою власну, особливу ієрархічну систему, що зумовлюється специфічністю приватних міжнародних відносин, правовою природою міжнародного приватного права, позицією держави в цій сфері.

Таким чином, *аксіологію правової політики в міжнародному при-*

ватному праві насамперед форму- ни, а також такі цінності, як лю-
ють справедливість і права люди- дяність, рівність, свобода та ін.

Список літератури: 1. Алексеев Н. Н. Основы философии права / Н. Н. Алексеев. – СПб.: Лань, 1999. – 256 с. 2. Глушина Н. А. Закон в российском обществе: проблемы ценностного измерения / Н.А.Глушина // Право и политика. – 2004. – № 6. – С. 12-16. 3. Кибенко Е. Р. Международное частное право: учеб.-практ. пособ. / Е. Р. Кибенко. – Харьков: Эспада, 2003. – 512 с. 4. Козлихин И. Ю. Политология: учеб. пособ. / И. Ю. Козлихин. – СПб.: Юрид. центр Пресс, 2002. – 178 с. 5. Максимов С. И. Правовая реальность: опыт философского осмысления: моногр. / С. И. Максимов. – Харьков: Право, 2002. – 328 с. 6. Мартышин О. В. Справедливость и право / О. В. Мартышин // Право и политика. – 2000. – №12. – С. 4-15. 7. Матузов Н. И. Актуальные проблемы российской правовой политики / Н. И. Матузов // Гос-во и право. – 2001. – № 10. – С. 5-12. 8. Международное частное право: современные проблемы: моногр. / под ред. Богуславского М. М. – Кн. 1. – М.: Наука, 1993. – 272 с. 9. Мережко А. А. Коллизионное право США: моногр. / А. А. Мережко. – Киев: Юстиниан, 2003. – 136 с. 10. Неновски Н. Право и ценности: моногр. / Н. Неновски. – М.: Прогресс, 1987. – 248 с. 11. Подгурецкий А. Очерк социологии права / А. Подгурецкий. – М.: Прогресс, 1974. – 328 с. 12. Рабинович П. М. Социалистическое право как ценность: моногр. / П. М. Рабинович. – Львов.: Вища шк., 1985. – 168 с. 13. Розенберг М. Г. Международный договор и иностранное право в практике Международного коммерческого арбитражного суда: моногр. / М. Г. Розенберг. – М.: Статут, 2000. – 304 с. 14. Российская правовая политика: курс лекций / под ред. Н. И. Матузова, Н. И. Малько. – М.: НОРМА, 2003. – 528 с. 15. Рыбаков О. Ю. Формы реализации правовой политики / О. Ю. Рыбаков // Правовая политика и правовая жизнь. – 2003. – № 2. – С. 5-14. 16. Словарь иностранных слов. – [16-е изд., испр.] / под ред. В. В. Пчелкина – М.: Рус. яз., 1988. – 624 с. 17. Спиркин А. Г. Философия: учебник / А.Г.Спиркин. – М.: Гардарики, 2000. – 816 с. 18. Степанюк А. А. Коллизии наследования в международном частном праве: моногр. / А. А. Степанюк. – Харьков: Фолио, 2004. – 160 с. 19. Степанюк А. А. Правова політика у міжнародному приватному праві: моногр. / А. А. Степанюк. – Х.: Права людини, 2006. – 144 с. 20. Теория государства и права: учебник для вузов / под ред. В. М. Корельского, В. Д. Перевалова. – М.: НОРМА-ИНФРА-М, 2001. – 616 с. 21. Філософський словник / за ред. В. І. Шинкарука. – К.: Голов. Ред. УРЕ, 1973. – 600 с. 22. Хайруллин В. И. Одна из классических концепций категории справедливости / В. И. Хайруллин // Право и политика. – 2000. – № 12. – С. 15-25. 23. Чиркин В. Е. Общечеловеческие ценности, философия права и позитивное право / В. Е. Чиркин // Право и политика. – 2000. – № 8. – С. 4-13. 24. Шилов В. Н. Политические ценности и их специфика / В.Н.Шилов // Право и политика. – 2003. – № 4. – С. 7-12. 25. Явич Л. С. Социализм: право и общественный прогресс: моногр. / Л. С. Явич. – М.: Юрид. лит, 1990. – 272 с.

АКСИОЛОГИЯ ПРАВОВОЙ ПОЛИТИКИ В МЕЖДУНАРОДНОМ ЧАСТНОМ ПРАВЕ

Степанюк А. А.

Статья посвящена исследованию аксиологии правовой политики и правового регулирования в международном частном праве, а также определению ценностей как составляющих ее элементов.

Ключевые слова: аксиология, правовая политика, правовое регулирование частных международных отношений, аксиология правовой политики в международном частном праве.

AXIOLOGY OF LAW POLICY IN THE PRIVATE INTERNATIONAL LAW

Stepanyuk A. A.

The article is devoted to the investigation of axiology in the law policy and law regulation in the Private International Law and the determination of values as its component elements.

Key words: axiology, law policy, law regulation of the private international relations, axiology of law policy in the Private International Law.

Надійшла до редакції 09.02.2012 р.